

9
řené spolupodepsali. Rekursní soud k rekursu finanční prokuratury usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Jest sice pravda, že čl. 22 obch. zák. činí užívání dosavadní firmy novými nabyvateli závodu odvislým od výslovného svolení dosavadních majitelů závodu, leč tím se nemíní, že svolení musí býti vyjádřeno slovy, stačí, stane-li se to způsobem zřejmým, jenž nepřipouští pochybnosti o souhlasu k vedení staré firmy. Výslovným ve smyslu zákona jest svolení i tehdy, když, jako v tomto případě, jedinou opovědí dosavadní majitelé spolu s nabyvateli závodu opovídají, že závod dosud provozovaný povedou noví majitelé pod dosavadní firmou, a netřeba, by dosavadní majitelé ještě nad to svolení své zvláště dotvrzovali. Že pak společnou opovědí Vojtěch a František S-ovi nic jiného neobmýšleli, než projevit souhlas v uvedeném směru, plyne také z toho, že nenapadli usnesení soudu rejstříkového zápis povolující.

Čís. 3361.

Náhradní nárok proti zasílateli, jenž po úplné ztrátě zboží náhrady (včas) nereklamoval, nepromlčuje se ve lhůtě čl. 386 obch. zák.

(Rozh. ze dne 8. ledna 1924, R I 1110/23.)

Žalobu, zadanou na soudě dne 22. února 1923, již domáhal se odesílatel na zasílateli náhrady škody, zaviněné prý stranou žalovanou tím, že, porušivši povinnost řádného speditéra, nereklamovala v roce 1921 ztracený vagon se zbožím u dráhy vůbec a u pojišťovny včas, procesní soud první stolice zamítl, odvolací soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvnímu soudu, by, vyčkaje pravomoci, ji znovu projednal a rozhodl.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu.

Důvody:

Ze všech námitek žalované firmy obíral se první soud jenom námitkou promlčení zažalovaného nároku dle čl. 386 obch. zák. a zamítl žalobní žádost, poněvadž pokládal tuto námitku za odůvodněnou. Odvolací soud, uznáv ji za bezpodstatnou, nemohl rozhodnouti jinak než rozhodl, zrušil totiž právem rozsudek prvního soudu a uložil mu, aby jednal dále o ostatních námitkách žalované strany. Také Nejvyšší soud může toho času přezkoumávati pouze otázku promlčení; vývody rekursní, které se vztahují na ostatní námitky žalované firmy, nemohou dojíti povšimnutí. Právní názor odvolacího soudu, že jednoroční promlčecí lhůta čl. 386 obch. zák. se zažalovaného nároku netýká, jest správný. Ode tohoto zákonného předpisu nepromlčují se do jednoho

roku všechny nároky proti spediterovi ze spediční smlouvy, nýbrž jen ty, které vzešly z úplné ztráty úbytku, poškození neb opožděného dodání zboží. Žalovaná firma sice tvrdí, že faktickým důvodem žaloby i v tomto případě jest ztráta zásilky, takže by nemohlo býti vůbec žalováno, kdyby se zásilka nebyla ztratila; ale tím nejsou podmínky žaloby dle čl. 386 obch. zák. vyčerpány. Jako každá žaloba o náhradu škody musí se i žaloba dle čl. 386 obch. zák. opírat o zavinění žalovaného, a to dle čl. 380 obch. zák. o zanedbání bedlivosti řádného kupce, při čemž ovšem průvodní břímě náleží spediterovi. Mluví-li se ve čl. 386 obch. zák. o žalobách z důvodu úplné ztráty, úbytku, poškození neb opožděného dodání zboží, jsou tím míněny jen takové žaloby, kde zavinění spediterovo a ztráta, úbytek, poškození neb opožděné dodání zboží jsou v souvislosti jako příčina a následek. Toho v tomto případě není. Žaloba spatřuje zavinění žalované firmy jen v tom, že po úplné ztrátě zboží náhradu vzniklé škody reklamovala u pojišťovny pozdě a u železnice jí nereklamovala vůbec. Žalobce nepřičítá ztrátu zboží žalované firmě za vinu a nepožaduje z tohoto důvodu od ní náhrady. Žaluje z důvodů, nastalých teprve po ztrátě zásilky, a proto není jeho žaloba žalobou dle čl. 386 obch. zák. a neplatí pro ni jednoroční lhůta promlčecí, v tomto článku stanovená. Jako jiné žaloby na náhradu škody promlčuje se až ve třech letech, pročez odvolací soud právem uznal zamítnutí žaloby z důvodu nastalého promlčení do jednoho roku za právně mylné.

Čís. 3362.

Předpisy Šu 325 a 328 ex. ř. vztahují se i na nároky na vydání věci nemovitých. Nabyli-li dlužník nemovitosti z polovice jako dědic, z polovice postupní smlouvou podle dohody při projednání pozůstalosti, jest i při vedení exekuce na nárok na vydání nemovitosti z tohoto důvodu použiti ustanovení Šu 822 obč. zák. a dv. dekr. ze dne 3. června 1846, čís. 968 sb. z. s.

(Rozh. ze dne 8. ledna 1924, R I 1115/23.)

Vymáhající věřitelka navrhla k vydobytí peněžité pohledávky exekuci zabavením a přikázáním k vybrání dlužníkova nároku na vydání a předání i na převod vlastnického práva ohledně polovice nemovitostí, jež připadly dlužníku na základě dědické dohody (postupní smlouvy při projednání pozůstalosti po otci dlužníkově). Soud prvního státního exekuci povolil, rekursní soud zamítl exekuční návrh. Důvody: Jak z obsahu napadeného usnesení, z udání exekučního návrhu a konečně ze spisů pozůstalostních vychází na jevo, opírá se nárok povinné strany, tvořící předmět exekuce, o odevzdací listinu a vede se exekuce na veškeré nároky, které dlužníku přísluší jakožto dědici po Františku T-ovi. Exekuce tato jest však, jak stěžovatel správně vykládá, nepřipustnou z důvodů výslovného ustanovení dvorského dekretu ze dne 3. června 1846, čís. 968, jakož i Šu 822 obč. zák. Mimo to jest žádaná exekuce nepřipustnou také z toho důvodu, poněvadž ustanovení Šu 325